

innimešsed ka, kes moga laua äres istusid, isseárranis üks filledaks kúritud pakš wannamees, kes mo wasto istus, se olli, nago olleks ta sinnikiwwi astjast wálja kistud. Akken-del ollid sinnised ride katted páikesse warjusk ees, mollemilt poolt kattid láikisid páikesse joned nago noled tummedasse tuppá.

Laua peale kanti kallist kaljo kitse pradi, awwikalla, agga minno su ei tahtnud wae-wakš wõtta kóhhule middagi anda. Ma tead-sin, et sõma peale jeá túkka laua peale tuakse ihho karrastuskaks süa, mo südda hūdis jubba enne aega: toge jeád, — jeád! Ja kui wi-makš jeád todi ja mo laua-sõbrad úhhe-teise wõdido jeád krompsisid, nago tahhakš nad pòh-jama merrehooste digust káest wõtta, siis wed-das mõtte selle hea karrastukse peale mo al-lumišse lóua lu pealmiše wasto, et ma mitte kílukest hammaste wahhele polleks saand. Mul tóufis tahtminne jälle wálja miñna. Siis tulli trahteri tener, nõudis sõgi rahha, — ma pist-sin káe pòue-taško, enná õnnetust, — ollin rahha kotti koeo unnustand, mis nõud tehha?

Agga siis jõudis mulle sille sinnikiwwi karwa wannamees appi, ütles trahteri teenrile táie suga: „Mis arro se on! se mees polle su-táitki sõnud, ja teie tahhate temma káest sõgi rahha, — mis eest?“

Tener kummardaš mo pole, nago tahhakš ta andeks palluda, — ma andsin tale úhhe pari koppika wáart rahha túkki, mis õnnekš juhtumisse kaupa mo púksi taško olli árraekš-i-nud, láksin siis tuikudes, nago joobnud kanna, toast wálja. Sedda ma ei woi úttelda, et ma kusagil wallo tundsin, agga sedda tundsin ma, et mo ihho ja waim wágga wásšind ol-lid. Mo mõtted ollid keif laial, nago hagganad tule káes, lendasid úhhest kóhhast teise. Se arro úksi jái mulle kátte, et ma ni rutto, kui wáhhá wõimalik, omma korteriše piddin ruttama.

Agga mo korter olli sealt wágga kaugel, minne selle kange kòrwetuše káes senna! — Worimehhed sõitsid kúl murrina ja kárrina minnust móda, agga ma ei woinud hūda: Pea kinni! — Misga piddin ma worimehhega